

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা দূৰণিৰ দেশৰ পৰা আহিছে তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে নতুন ৰাষ্ট্ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ, তোমালোক এতিয়া স্বৰ্গৰ লায়ক হৈ আছে।"

প্ৰশ্নন: যিসকল সন্তানৰ শিৱবাবাৰ প্ৰতি অটুট নিশ্চয় আছে তেওঁলোকৰ লক্ষ্য কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁলোকে যি আঙণ পাব, চকু মুদি বাবাৰ শ্ৰীমতত চলি থাকিবা কেতিয়াও খেয়ালো নচলিব যে ইয়াৰ দ্বাৰা কিবা লোকচান হৈ যাব কিয়নো এনেকুৱা নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সন্তানসকলৰ বাবে পিতা দায়বদ্ধ (ৰেচপন্সিবল)। তেওঁলোকে নিশ্চয়ৰ বল পাই থাকিবা তেওঁলোকৰ অৱস্থা অচল-অটল হৈ যাব।

গীত: তুমহী হো মাতা, তুমহী পিতা হো... (তুমিয়েই মাতা, পিতা তুমিয়েই...)

ওঁম্ শান্তি। এয়া কাৰ মহিমা শুনিলো? যাক তোমালোকৰ বাহিৰে জগতত আন কোনেও নাজানো এয়া হ'ল উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাৰ মহিমা। বাকী যিমানো মহিমা কৰে সেয়া ফাল্টু (অৰ্থহীন) হৈ যাব। উচ্চতকৈও উচ্চ এজনেই পিতা। কিন্তু পিতাৰ পৰিচয় কোনে দিব। নিজে আহি আত্মাৰ আৰু নিজৰ পৰিচয় দিয়ে। কোনো মনুষ্যৰ আত্মাৰো পৰিচয় নাই যদিও কয় – মহান আত্মা, জীৱ আত্মা। শৰীৰ যেতিয়া ত্যাগ কৰে তেতিয়া কয় – আত্মা ওলাই যায়। শৰীৰ মৃত হৈ যায়। আত্মা অবিনাশী। আত্মা কেতিয়াও নাশ নহয়। আত্মা যি তৰা সদৃশ, সেই আত্মা অতি সূক্ষ্ম। এই দুচকুৰে দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। সকলো কৰ্তব্য আত্মাই কৰে। কিন্তু বাৰে বাৰে দেহৰ অভিমানে আহি যায় তেতিয়া কয়, মই অমুক হওঁ, মই এয়া কৰোঁ। প্ৰকৃততে সকলো আত্মাই কৰে। শৰীৰতো হৈছে কৰ্মেন্দ্ৰিয় (অৰগেন্স)। এয়া সাধু আদিয়েও জানে যে আত্মা অতি সূক্ষ্ম, যি ভ্ৰুকুটিৰ মাজত থাকে। কিন্তু তেওঁলোকৰ এইটো জ্ঞান নাই যে আত্মাত এই ভূমিকা পালন কৰাৰ সংস্কাৰ আছে। কোনোৱে কয় – আত্মাত সংস্কাৰ নাথাকে, আত্মা নিৰ্লেপ। কোনোৱে কয় – সংস্কাৰ অনুসৰি জন্ম লাভ কৰে। মতভেদ বহুত আছে। এইটোও কোনেও নাজানে যে কোনসকল আত্মাই ৪৪ জন্ম লয়। তোমালোকে জানা যে সূৰ্যবংশীসকলেহে ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ পৰিকৰমা লগাবলগীয়া হয়। আত্মাইহে ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ পৰিকৰমা লগাই পতিত হয়। এতিয়া আত্মাক পাৱন কোনে কৰিব? পতিত-পাৱন উচ্চতকৈও উচ্চ এজনেই পিতা, তেওঁৰ মহিমা সকলোতকৈ উচ্চ। ৪৪ জন্ম সকলোৱেতো নলয়। পাছত অহাসকলেতো ৪৪ জন্ম ল'ব নোৱাৰে। সকলো একেলগেতো নাই। যিসকল প্ৰথমতে সৎযুগত আহিব, সূৰ্যবংশী ৰজা আৰু প্ৰজা, তেওঁলোকৰ ৪৪ জন্ম হয়। পাছলৈতো মনুষ্যৰ বহুত বৃদ্ধি হয় নহয় জানো। তেতিয়া কাৰোবাৰ ৪৩ কাৰোবাৰ ৪০ জন্ম হয়। তাত সৎযুগততো সম্পূৰ্ণ ১৫০ বছৰ আয়ুস থাকে। কোনো সোনকালে মৰিব নোৱাৰে। এই কথাবোৰ পিতাইহে বহি বুজায়। এতিয়া কোনেও পৰমপিতা পৰমাত্মাক নাজানো। পিতাই কয় যে যেনেকৈ তোমালোক আত্মা, তেনেকৈ ময়ো আত্মা। তোমালোক কেৱল জন্ম-মৰণত আহা, মই নোহোঁ। মোক আহ্বানো কৰে তেতিয়া যেতিয়া পতিত হৈ যায়। যেতিয়া বহুত দুখী হৈ যায় তেতিয়া মোক আহ্বান কৰে। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলক শিৱবাবাই পঢ়াই আছে।

কিছুমানে সোধে যে এইটো কেনেকৈ মানো যে পৰমাত্মা আহে! গতিকে তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে সকলোৱে আহ্বান কৰে – হে পতিত-পাৱন আহা। এতিয়া তেওঁ হ'ল নিৰাকাৰ। তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰ নাই, আহিবও লাগে পতিত সৃষ্টিত। পাৱন সৃষ্টিততো নাইবা এনেকৈ বুজোৱা উচিত। এইটোও বুজাব লাগে যে পৰমাত্মা অতি সূক্ষ্ম যেনেকৈ আত্মা সূক্ষ্ম, কিন্তু তেওঁ হ'ল মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, জ্ঞানপূৰ্ণ। পিতাই কয় যে তোমালোকে মোক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা। মিনতি কৰা সেয়েহে নিশ্চয় আহিম নহয় জানো। গায়নো আছে যে দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী পৰৰ দেশলৈ আহিলা। এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা গম পাইছা যে এতিয়া আমি পৰৰ দেশত অৰ্থাৎ ৰাৱণৰ দেশত আছোঁ। সৎযুগ ত্ৰৈতাত আমি ঈশ্বৰীয় দেশ অৰ্থাৎ নিজৰ দেশত আছিলোঁ। তাৰপাছত দ্বাপৰৰ পৰা আমি পৰৰ দেশ, পৰৰ ৰাষ্ট্ৰত আহি যাওঁ। বাম (বিকাৰী) মৰ্গত আহি যাওঁ। আকৌ ভক্তি আৰম্ভ হৈ যায়। প্ৰথমতে শিৱবাবাৰ ভক্তি কৰিবলৈ লাগি যায়, তেওঁলোকে শিৱবাবাৰ ইমান ডাঙৰ লিংগ সাজে, কিন্তু তেওঁ ইমান ডাঙৰতো নহয়। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ মাজত পাৰ্থক্য কি। তেওঁ জ্ঞানপূৰ্ণ, সৰ্বদা পাৱন, সুখৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ। এয়া পৰমাত্মাৰ মহিমা নহয় জানো। এতিয়া আহ্বান কৰে যে পতিত-পাৱন আহা। তেওঁ হ'ল পৰমপিতা যিজন কল্পই কল্পই আহে। দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী পথিকক মাতে, তেওঁৰ মহিমা গায়। বৰহমা, সৰস্বতীকতো আহ্বান নকৰে। নিৰাকাৰ পৰমাত্মাক আহ্বান কৰে। আত্মাই আহ্বান কৰে যে দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী এতিয়া আনৰ দেশলৈ আহা কিয়নো সকলো পতিত হৈ গৈছে। ময়ো তেতিয়া আহিম যেতিয়া ৰাৱণ ৰাষ্ট্ৰ সমাপ্ত হোৱাৰ সময় হ'ব। মই আহোঁও সংযুগত এইটো কোনেও গম নাপায়। এনেকৈ কয় যে তেওঁ পৰমাত্মা, বিন্দু। আজিকালি আকৌ কয় আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা। আত্মাই পৰমাত্মা হ'ব নোৱাৰে। আত্মা পৰমাত্মা দুয়ো বেলেগ বেলেগ। ৰূপ দুয়োটাৰে একেই। কিন্তু আত্মা পতিত হয়, ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰিবলগীয়া হয়। পৰমাত্মা জন্ম-মৰণ ৰহিত। যদি আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কয় তেন্তে সত্যপ্ৰধান পৰমাত্মা জানো। তমোপ্ৰধানত আহে নাই, এয়াতো হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় যে মই আহোঁ, সকলো আত্মাৰ সেৱা কৰিবলৈ। মোৰ জন্ম বুলিও কোৱা নহয়। মই আহোঁৱেই নৰকবাসীক স্বৰ্গবাসী কৰি তুলিবলৈ। পৰৰ দেশত আহিছোঁ, নিজৰ স্বৰ্গ স্থাপন কৰিবলৈ। পিতাহে আহি আমাক স্বৰ্গৰ লায়ক কৰি তোলে। এয়াও বুজাইছে যে বাকী আত্মাসকলৰ ভূমিকা নিজা নিজা। পৰমাত্মা

জন্ম-মৰণ ৰহিতা আহেও নিশ্চয় সেইবাবেতো শিৱৰাতিৰ পালন কৰো কিন্তু তেওঁ কেতিয়া আহিল, এয়া কোনেও নাজানো এনেকৈয়ে শিৱ জয়ন্তী পালন কৰি আহিছে নিশ্চয় সংগমত আহিছিল, স্বৰ্গৰ স্থাপন কৰিবলৈ পতিতসকলক পাৱন কৰি তুলিবলৈ নিশ্চয় সংগমতে আহিব নহয় জানো পাৱন সৃষ্টি হৈছে স্বৰ্গা এনেকৈ কয় যে পতিত-পাৱন আহা তেন্তে নিশ্চয় পতিত সৃষ্টিৰ বিনাশৰ সময় হ'ব, তেতিয়াহে পাৱন সৃষ্টি স্থাপন কৰিবা যুগে যুগেতো নাহে পিতাই কয় – মই সংগমতে আহি পতিত সৃষ্টিক পাৱন কৰি তুলিব লাগে এইখন পৰৰ দেশা ৰাৱণৰ দেশা কিন্তু এয়া জানো কোনো মনুষ্যই জানে যে ৰাৱণৰ ৰাজ্য চলি আছে কেতিয়াৰ পৰা এই ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হ'ল, একোৱেই গম নাপায়া প্ৰথম মুখ্য কথা আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ ৰহস্য বুজাব লাগে, তাৰপাছত বুজাব লাগে যে তেওঁ কল্পৰ সংগমযুগত পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহে এইটো তেৱেঁৰেই কাম, কৃষ্ণৰ নহা। স্বীকৃশইতো নিজে ৪৪ জন্ম লৈ অৱনমিত হয়। সূৰ্যবংশী সকলো অৱনমিত হয়। বৃক্ষ আধা সতেজ, আধা পুৰণি হ'ব জানো। জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা সকলোৰে হয়। কল্পৰ আয়ুসো মনুষ্যই গম নাপায়া শাস্ত্ৰৰত আয়ুস বহুত দীঘলীয়া কৰি লিখি দিছে। এয়া পিতাইহে বহি বুজায়। এই কেষ্টৰত অন্য প্ৰশ্ন উঠিব নোৱাৰে। ৰচয়িতা পিতাই সঁচা কথাই কয়। আমি ইমান বৰহমাকুমাৰ-কুমাৰী, সকলোৱে মানো। তেন্তে নিশ্চয় হয় সেইবাবেতো মানো। আগলৈ গৈ যেতিয়া নিশ্চয় হ'ব তেতিয়া বুজিও পাই যাব। প্ৰথমতে মনুষ্যক এইটো বুজাব লাগে যে পৰমপিতা পৰমাত্মা নিৰাকাৰ দূৰৈৰ দেশৰ পৰা আহিছে কিন্তু কাৰ শৰীৰত আহিল? সূক্ষ্মবতনত আহি কি কৰিব? নিশ্চয় ইয়াত আহিবলগীয়া হয়। প্ৰজাপিতা বৰহমাৰো ইয়াত প্ৰয়োজনা বৰহমা কোন, সেয়াও পিতাই বহি বুজায়। যাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে তেওঁ নিজৰ জন্মক নাজানিছিল সেয়েহে সন্তানসকলেও নাজানিছিল। সন্তানো তেতিয়া হয় যেতিয়া মই তুলি লওঁ (এডাপ্ট কৰোঁ)। মই এই (সাকাৰ) সহিত সন্তানসকলক বুজাওঁ যে কি তোমালোকে নিজৰ জন্মক পাহৰি গ'লা। এতিয়া সৃষ্টি চক্ৰৰ পূৰা হয়, পুনৰ পুনৰাবৃত্তি (ৰিপীট) হ'ব। মই পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ, ৰাজযোগ শিকাবলৈ পাৱন হোৱাৰ আন একো ৰাস্তা নাই। যদি এইটো ৰহস্য মনুষ্যই জানে তেন্তে গংগা আদিত স্নান কৰিবলৈ, মেলা আদিলৈ নগ'লহেতেন। এই পানীৰ নদীততো সদায় স্নান কৰি থাকে। দ্বাপৰৰ পৰা কৰি আহিছে তেওঁলোকে ভাবে যে গংগাত ডুব মাৰিলে পাপ নাশ হ'ব। কিন্তু কাৰো পাপ নাশ নহয়। প্ৰথমতেতো আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰে ৰহস্য বুজোৱা। আত্মাসকলেই পৰমাত্মা পিতাক আহ্বান কৰে, তেওঁ নিৰাকাৰ, আত্মাও নিৰাকাৰ। এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা আত্মাই আহ্বান কৰে। ভক্তিতৰ পাছত ভগৱান আহিব লাগে, এয়াও নাটক (ডৰামা)ত ভূমিকা আছে।

পিতাই কয় – মই নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰিবলৈ আহিবলগীয়া হয়। শাস্ত্ৰৰতো আছে যে ভগৱানৰ সংকল্প উদয় হ'ল তেন্তে নিশ্চয় নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি সংকল্প উদয় হ'ব। আগতে এই কথাবোৰ জানো বুজি পাইছিল। দিনে-প্ৰতিদিনে বুজি গৈ থাকে। পিতাই কয় – মই তোমালোকক নতুন নতুন গুপ্ত কথা শুনোঁ। শূনি শূনি বুজি গৈ থাকে। আগতে এনেকৈ কোৱা নাছিল। যে শিৱবাবাই পঢ়ায়া এতিয়াতো ভালদৰে বুজি পাইছে, বুজিবলৈ আৰু বহুত আছে। নিতৌ বুজাই থাকে যে কেনেকৈ কাৰোবাক বুজাব লাগে। প্ৰথমতে এইটো নিশ্চয় কৰক যে বেহদৰ পিতাই বুজায় তেন্তে তেওঁ নিশ্চয় সঁচা কথা ক'ব। এই কেষ্টৰত বিবুধিত পৰাৰ কথা নাই। সন্তানসকল কোনোবা পৈণত, কোনোবা কেঁচা কেঁচা হ'লে তেন্তে কাৰো বুজাব নোৱাৰে। এয়াতো স্কুলতো কৰমানুসৰি হয়। বহুতৰে এইটো সংশয় জন্মে যে আমি কেনেকৈ বুজিম যে পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি পঢ়ায় কিয়নো তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত আছে স্বীকৃশই জ্ঞান শুনালো। এতিয়া পতিত সৃষ্টিততো কৃষ্ণ আহিব নোৱাৰে। এইটো তেওঁলোকক সিদ্ধ কৰা যে পৰমাত্মাহে পতিত সৃষ্টি আৰু পতিত শৰীৰত আহিবলগীয়া হয়। পিতাই এইটোও বুজে যে প্ৰত্যেকৰে বুদ্ধি নিজা নিজা। কোনোৱেতো তৎক্ষণাত বুজি পায়। যিমান সম্ভৱ বুজাব লাগে। সকলো বৰাহমণ একে নিচিনা নহয়। কিন্তু সন্তানসকলৰ দেহ-অভিমান বহুত আছে। এয়া বাবায়ো জানে যে কৰমানুসৰি হয়। সন্তানসকল নিৰ্দেশনা অনুসৰি চলিব লাগে। জ্যেষ্ঠ বাবাই যি কয়, সেয়া মানিব লাগে। গুৰু আদিৰতো কথা মানি আহিছে। এতিয়া পিতা যি স্বৰ্গলৈ লৈ যাওঁতা হয়, তেওঁৰ কথাতো চকু মুদি মানিব লাগে। কিন্তু তেনেকুৱা নিশ্চয়বুদ্ধিৰ নহয়। লাগিলে তাত লোকচান হওক বা লাভেই হওক, মানি ল'ব লাগে। লাগিলে লোকচানেই হৈ যাওক। তথাপিও পিতাই কয় নহয় – সদায় এনেকৈ বুজিবা যে শিৱবাবাই কয়, বৰহমাই কয়। বুলি নাভাবিবা। শিৱবাবা দায়বদ্ধ হ'ব। তেওঁৰ এয়া ৰথ, তেওঁ ঠিক কৰি দিব। তেওঁ ক'ব যে মই বহি আছোঁ। সদায় বুজিবা যে শিৱবাবাইহে কয়, এওঁ একো নাজানো। এনেকৈয়ে ভাব। এফালেতো নিশ্চয় ৰখা উচিত, শিৱবাবাই কয় – মোৰ কথা মানি চলা তেতিয়া তোমালোকৰ কল্যাণ হৈ থাকিব। এই বৰহমায়া যদি কিবা কয়, তেতিয়া তাৰ বাবেও মই দায়বদ্ধ। তোমালোক সন্তানসকলে চিন্তা নকৰিবা। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে অৱস্থা আৰুহে দৃঢ় হৈ যাব। নিশ্চয় থাকিলে বিৰ্কমও বিনাশ হ'ব, বলো পাব। যিমান পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমান বেছিকৈ বল পাব। যিসকলে শ্ৰীমতত চলি সেৱা কৰে তেওঁলোকেহে উচ্চ পদ পাব। বহুতৰে দেহ-অভিমান বহুত থাকে। বাবাক চোৱা সকলো সন্তানকে কেনেকৈ মৰমেৰে চলায়। সকলোৰে লগত কথা পাতি থাকে। সন্তানসকলক সোধে যে ঠিককৈ বহিছানে! কোনো কষ্টতো পোৱা নাই! সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহ থাকে। বেহদৰ পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি বহুত স্নেহ আছে। যিয়ে যিমান শ্ৰীমতত সেৱা কৰে সেই অনুসৰি স্নেহ থাকে। সেৱাতেই লাভ। সেৱাত সৰ্বস্ব উজাৰি দিব লাগে। কোনো কাম কৰি থাকিলে তেতিয়া তেওঁ আকৌ অন্তৰতো থাকে যে এই সন্তানটি অতি উৎতম (ফাষ্টক্লাছ)। কিন্তু আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে কাৰোবাৰ ওপৰত প্ৰহাৰীও বহি যায়। মায়াৰ বিৰুদ্ধাচৰণ হয় নহয় জানো। প্ৰহাৰীৰ বাবে আকৌ জ্ঞান ল'ব নোৱাৰে। কোনোৱেতো আকৌ স্থূল সেৱা অথক হৈ কৰে।

তোমালোকৰ কাম হ'ল সকলোকে সুখধামৰ মালিক কৰি তোলা। কাৰো দুখ দিব নালাগে। জ্ঞান নাথাকিলে তেতিয়া আকৌ বহুত দুখ দিয়ে। তেতিয়া যিমনেই নুবুজোৱা তথাপি বুজি নাপায়া প্ৰথমতে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ বুজনি দিব লাগে। কেনেকৈ আত্মাত ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা ভৰি

আছে, যি অবিনাশী ভূমিকা হয়। কেতিয়াও সলনি নহয়, নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এইটো নিশ্চয় থকাসকল কেতিয়াও অস্থিৰ নহয়। বহুত অস্থিৰ হৈ যায়। অন্তিমত যেতিয়া খেৰৰ পুজি স্বৰূপ সৃষ্টিখনত জুই লাগিব তেতিয়া অচল হৈ যাব। এতিয়াতো বহুত যুক্তিতৰে বুজাব লাগে। ভাল ভাল সন্তানসকলতো সেৱাত বৰতী হৈ থাকে। অন্তৰত অধিষ্ঠিত হৈ থাকে। বহুত তীবৰতাৰে আগবাঢ়ি যায়। বহুত যত্ন কৰে। তেওঁলোকৰ সেৱাৰ বহুত চখ থাকে। যাৰ যি গুণ আছে সেয়া বাবাই বৰ্ণনা কৰে। ভাল বাবু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) সেৱাত সৰ্বস্ব উজাৰি দিব লাগে, কোনো কথাত সংশয় আনিব নালাগে। সেৱাৰ দ্বাৰা সকলোকে সুখ দিব লাগে, দুখ নহয়।

(2) নিশ্চয়ৰ বলেৰে নিজৰ অৱস্থা অটল কৰি ৰাখিব লাগে। যি স্বীকৃত পোৱা যায়, তাত কল্যাণ সমাহিত হৈ আছে, কিয়নো তাৰ বাবে পিতা দায়বদ্ধ সেইবাবে চিন্তা কৰিব নালাগে।

বৰদান: সহজযোগক স্বভাৱ (নেচাৰ) আৰু স্বাভাৱিক (নেচাৰেল) কৰি তোলাঁতা সকলো বিষয়ত নিখুঁত হোৱা
যেনেকৈ পিতাৰ সন্তান হোৱা - তাত কোনো শতকৰা হিচাপ নাই, তেনেকৈ নিৰন্তৰ সহজযোগী বা যোগী হোৱাৰ স্থিতিত
এতিয়া শতকৰা হিচাপ সমাপ্ত হোৱা উচিত। স্বাভাৱিক আৰু স্বভাৱ হৈ যোৱা উচিত। যেনেকৈ কাৰোবাৰ বিশেষ স্বভাৱ
থাকে, সেই স্বভাৱৰ বশ হ'ব নিবিচাৰিলেও চলি থাকে। তেনেকৈ এয়াও স্বভাৱ হৈ যাওক। কি কৰোঁ, কেনেকৈ যোগযুক্ত হওঁ
- এই কথাবোৰ সমাপ্ত হৈ গ'লে তেতিয়া প্ৰতিটো বিষয়ত নিখুঁত হৈ যাব। নিখুঁত অৰ্থাৎ প্ৰভাৱ (ইফেক্ট) আৰু ৱৰুটি
(ডিফেক্ট)ৰ পৰা উপৰাম।

স্লোগান: সহ্য কৰা যদি আনন্দৰে কৰা, বাধ্য বাধকতাৰে নহয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!